

Tisztelt Elnök Asszony!
Tisztelt egyesületi tagok!
Kedves ünneplő közösség!

Sok szeretettel üdvözlök a Honismereti Szövetség elnökeként minden megjelentet ezen a szép évfordulón! A Balatonfüredi Helytörténeti Egyesületet köszönhetjük ma alakulásának 20. évfordulóján.

Húsz esztendő nem kis idő egy ember életében sem, de egy szervezet esetében talán még többnek tűnik az elmúlt két évtized – mint a mondás szerint a háborús évek – duplán számít. Természetesen nem arra gondolok, hogy az egyesület háborúban állt volna valakivel is, hanem arra, hogy egy civil szervezetnek sok-sok akadállyal meg kell küzdenie működése során, amelyeket most nem sorolnék fel, de a jelenlévők nyilvánvalóan tudják vagy sejtik mire gondolhatok. Egy emléktábla elhelyezése, egy utcanév-változtatás, egy értékes épület megmentése vagy egy lap megjelentetése is rengeteg nehézséget okozhat - hogy létrejöjjön egy szép elképzelés legtöbb esetben sok akadályt kell leküzdeni. És én úgy látom az egyesület eddig elért eredményeiből, hogy tagjai sok harcot megvívtak, hogy sok akadályt legyőztek és számtalan szép eredményt értek az eltelt húsz évben.

Ünnep tehát ez a mai nap, de nem csupán az évszám miatt – hiszen, mint tudjuk, a kor nem érdem, hanem állapot –, hanem az egyesület eddigi gazdag tevékenysége miatt az. Az elért eredmények sora mutatja e civil szervezet értékmentő, értéket felmutató munkáját. Az egyesület javaslatára pl. Balatonfüred számos épülete vált „helyi védettségű épületté”. Úgy gondolom, hogy egy honismereti, helytörténeti szervezet egyik legfontosabb feladata az épített örökség védelme, hiszen egy település története van megírva régi épületeiben. Egy közösség összetartozása, kiváló emberek adakozó szeretete, zseniális építészek művészete... – Mennyi minden tudna elveszni egy közösség számára, ha ezeknek a szép és várostörténetileg fontos épületek eltűnnének. És nagyon jó, hogy van egy olyan kis közössége a városnak, amely tudja ezt és tesz azért, hogy megmaradjon mindaz, ami persze nem csak a balatonfüredieknek érték.

Az ünnepelt természetesen még sok mást is tett, amiért hálával tartozunk. Meg kell említeni, hogy a város jeles szülöttei, lakói, intézményei emlékét az egyesület javaslatára több emléktábla őrzi. Ez is egy fontos munka. Ezek az emlékjelek ugyanis szintén erősíthetik a közösségi tudatot, büszkeséget okozhatnak, ami aztán megtartó erővé válhat. De ezek sem kerülnek csak úgy fel a falra, kezdeményezni kell és ahogy látom, ez a kezdeményező bátorság sajátja az egyesületnek és tagjainak.

A helyi identitás erősítéséhez tartozik az előzőhöz hasonlóan az utcanévváltozások javasolása, melynek kapcsán örömmel és elégedettséggel állapíthatjuk meg, hogy a városvezetés mindig kikéri ebben a kérdésben az egyesület véleményét és ami még fontosabb, a legtöbbször el is fogadja azt. Mondanom sem kell, hogy ez az együttműködés milyen fontos egy civil szervezet és egy város életében. Az egyesület a városházát azzal is segíti, hogy javaslatokat tesz „Pro Urbe” kitüntetésekre, akár posztumusz jelleggel, olyan személyek esetében, akik életükben nem részesültek elismerésben, de életük, a városért végzett tevékenységük erre méltóvá tette őket. Ez is rendkívül lényeges pontja honismereti munkáknak: elismerni azokat, akik értéket teremtettek, vagy akik megőriztek számunkra olyan dolgokat, amelyek nélkül ma szegényebbek lennénk. Példaként felmutatni őket szűkebb és tágabb közösségünk számára, hogy lehet így is élni, – hogy csak így érdemes élni, a közösség számára hasznosan. Lényeges üzenet ez is mai világunkban, amely állandóan az önmegvalósítás szupremációját harsogja.

A Balatonfüredi Helytörténeti Egyesület nem harsogja hitvallását, hanem csöndesen és kitartóan tesz érte. Ennek a munkának az említetteken kívül nagyszerű lenyomata a 2001 óta megjelenő *Füredi História* c. folyóirata. A rendszeresen, évente 3 alkalommal megjelenő kiadványban publikáló szerzők elsősorban egyesületi tagok, illetve a helytörténeti kutatásban elismert szakemberek. Egy nyomtatott orgánus nélkül nem is lenne teljes egy honismereti, helytörténeti egyesület tevékenysége, ezt ismerte fel itt helyben az alapító-szerkesztő Elek Miklós helytörténész, az egyesület korábbi titkára is. Egy helytörténeti lap, mint a *Füredi História* igazi vitamin, leginkább úgy épülnek be cikkei az emberekbe, mint azok: észrevétlenül, de mindenképpen hatásosan. Aki ugyanis olvassa a hely múltjáról szóló folyóiratot, az lelkiileg, szellemileg töltkezik, gyarapodik. Ilyen vitaminbombák még a Balatonfüred Városért Közalapítvány kiadványai is, melynek egyre több szerzője egyesületi tag.

Imént már említettem a városvezetéssel való együttműködés fontosságát, viszont hasonlóan nélkülözhetetlen együtt-munkálkodást láthatunk az ünnepektől egyesület és a Városi Könyvtár, valamint a Városi Helytörténeti Gyűjtemény kapcsolatában. Mondhatnánk erre, hogy ez magától értetődő dolog, de azért ez koránt sincs mindenhol így. Itt, Balatonfüreden ez az együttműködés valóban működik, hiszen az említett három szereplő több közös szakmai programot szervezett az elmúlt két évtizedben: szakmai kirándulásokat, megemlékezéseket, helytörténeti előadásokat. Közösségteremtő alkalmakat. Mert, minden egyes, a helyi értékek jegyében létrejött találkozás egyre közelebb hozza egymáshoz a városlakókat és hozzájárul ahhoz, hogy a résztvevő polgárok otthon érezhessék magukat ebben a csodaszép városban. Tamási Árontól az *Ábel a rengetegben* c. regényének záró mondatát oly sokszor idézzük, talán azért mert nagyon igaznak érezzük és valóban az az egyik legnagyobb vágyunk, hogy ebben a világban valahol otthon lehessünk. A Balatonfüredi Helytörténeti Egyesület tagjai így élnek és ezért dolgoznak. Köszönet nekik mindazért, amit e cél érdekében eddig tettek.

Külön örülök annak, hogy mindazt, amit tesznek, azt a Honismereti Szövetség keretében, a Veszprém Megyei Honismereti Egyesület tagszervezeteként is teszik, munkájukkal erősítve honismereti mozgalmunkat. Hogy ezt a tevékenységüket nagyra becsüljük, már kitüntetésekkel is jeleztük Önöknek, amikor Gubicza Ferencnek, Némethné Rácz Lídiának a Szövetség emlékérmét, Karika Erzsébetnek, Sárköziné Sárovits Hajnalkának, valamint magának az egyesületnek is emléklapot, Elek Miklósnak pedig jubileumi emléklapot adományozott.

Amikor visszatekintünk egyesületünk húsz gazdag esztendejére, egyértelműen kijelenthetjük, hogy egyesületünk az alapszabályban is lefektetett céljait megvalósítva működött, és remélem amíg ember él Füreden, a lokálpatriotizmus itt mindig otthon lesz. Az egyesület tagjai ugyanis tudják, hogy az igazi hazafi, a patrióta először is lokálpatrióta, hiszen a hazaszeretet leginkább szülőföldünkön, lakóhelyünkön tudjuk megélni. Elnök elődöm, Halász Péter erre vonatkozó nagyon igaz mondataival zárnám köszöntőmet: „...a hagyományt nem őrizni kell, hanem megélni!” Átélni és apáról fiúra átörökíteni, mert a „nemzedékeken át megvalósuló beágyazottságtól válik azzá, ami: vagyis hagyománnyá. Csak így teljesítheti hivatását, így válhat a nemzet megmaradását szolgáló kulturális és szociális immunrendszerrel. Valójában nem nekünk kell őrizni a hagyományt, hanem a hagyomány az, ami őriz bennünket, növelve a közösség, a nemzet fennmaradásának esélyeit.”

Őrizze meg még sokáig Mindnyájukat, jó egészséget kívánok további sikeres munkájukhoz! Az Isten éltesse Önöket!

Debreczeni-Droppán Béla, a Honismereti Szövetség elnöke